

Kız ve Küçük At

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük At

Aysel Banu YAVUZAL

Maya, büyükbabası Leo'nun çiftliğine giden çakıllı yolda seke seke yürüyordu; sarı yağmur çizmeleri her adımda çıkırdıyordu. Kırmızı-beyaz çizgili gömleğinin üstüne mavi tulum giymişti ve ön cebinden küçük bir defter görünüyordu. Sabah güneşi sıcak kahverengi tenini ısıtıyor, kıvrıkcık siyah saçlarını parlıyordu. Çiftliğe gelmeyi çok severdi ama bugün daha da özel geliyordu. Ağılda yeni bir şey bekliyordu.

Büyükbabası Leo ahşap çitin yanında duruyordu; hasır şapkası arkaya eğik, sevecen mavi gözleri gülümsemeye kırışmıştı. "Tanışmanı istediğim biri var," dedi ve Maya'yı küçük bir bölmeye götürdü. İçeride büyük bir köpekten daha büyük olmayan küçük bir midilli duruyordu; krem rengi tüyleri ve çikolata kahvesi yelesi vardı. Alnında beyaz bir yıldız izi vardı ve burnunun çevresinde küçük pirinç bir çingirak asılı yumuşak mavi bir yular vardı.

"Adı Pepper," dedi büyükbabası. Maya'nın koyu kahverengi gözleri hayretle büyüdü. Gevşek bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı ve çite biraz daha yaklaştı. Midillinin kulakları ona doğru döndü ve koyu gözleri dikkatle izledi. Maya'nın göğsünde mutlu bir pırpır hissetti. "Merhaba, Pepper," diye fısıldadı. Her şeyden çok onun arkadaşı olmak istiyordu.

Maya çitin üzerinden atladı ve elini uzatarak doğruca Pepper'a yürüdü. "Güzel midilli," dedi yumuşak bir sesle. Ama Pepper geri çekildi, kulakları boynuna yapıştı. Kuyruğu hızla iki yana savruldu. Maya durdu, eli havada asılı kaldı. "Neden uzaklaştı?" diye sordu, sesi küçük ve şaşkıncı.

Büyükbabası Leo yanına geldi ve nazik bir elini omzuna koydu. "Atlar konuşur Maya, ama sözcüklerle değil," dedi. "Pepper sana az önce tedirgin olduğunu söyledi. Kulakları geri gitti ve kuyruğu savruldu. Bu onun 'Lütfen bana biraz yer aç' deme şekli." Maya kaşlarını çattı. "Bilmiyordum," dedi. "Sadece beni sevmediğini sandım."

"Seni henüz tanımıyor," dedi büyükbabası sevecenlikle. "Onun dilini öğrenmek ister misin?" Maya hevesle başını salladı, bukleleri zıpladı. Cebinden küçük defterini çıkardı ve sıkıca tuttu. "Sana kulaklarını, gözlerini ve kuyruğunu okumayı öğreteceğim," dedi büyükbabası. "Sonra kendi resimli rehberini yapabilirsin." Maya'nın gözleri parladı. Resim yapmayı severdi ve Pepper'ı şimdiden sevmiştir.

Büyükbabası Pepper'ın kulaklarını gösterdi. "Şimdi nasıl gevşek ve hafifçe öne doğru olduklarını görüyor musun? Bu, meraklı ve sakin olduğu anlamına gelir." Maya dikkatle izledi. Pepper'ın kulakları iki küçük üçgen gibi dikilmiş, seslere doğru dönüyordu. Defterine kulakları çizdi. "Kulaklar öne doğru: mutlu ve dinliyor," diye yazdı en düzgün el yazısıyla. Pepper ona göz kırptı ve Maya içinde küçük bir umut kıvılcımı hissetti.

Sonra büyükbabası ona Pepper'ın kuyruğunu gösterdi. "Gevşek ve yavaşça savruluyorsa rahattır. Ama hızlı savrulması endişeli ya da sinirli olduğu anlamına gelir." Maya iki resim çizdi: biri gevşek sarkan kuyruk, diğeri hızla savrulan kuyruk. Sakin kuyruğu yeşile, savrulan kuyruğu turuncuya boyadı. "Trafik lambası gibi," dedi. Büyükbabası kıkırdadı. "Aynen! Yeşil geç, turuncu yavaşla."

Gözlerden de konuştular. "Yumuşak, yarı kapalı gözler uykulu ve huzurlu olduğu anlamına gelir," dedi büyükbabası. "Kocaman açılmış, çok fazla beyaz görünen gözler korktuğu anlamına gelir." Maya Pepper'ın yumuşacık koyu gözlerini çizdi, sonra korkmuş bir versiyonunu ekledi. Etiketlerini dikkatle yazdı. Defteri küçük çizimler ve parlak oklarla dolu rengârenk bir resimli rehbera dönüşüyordu. Kullanmak için sabırsızlanıyordu.

Ertesi gün Maya resimli rehberini ağıla getirdi. Pepper sessizce duruyordu, kahverengi yelesi esintiyle dalgalanıyordu. Maya çizimlerini hatırladı ve birkaç adım uzakta durdu. Elini uzattı ve bekledi. Pepper'ın kulakları öne dikildi ve kuyruğu gevşek ve hareketsiz sarktı. "Merhaba diyor," diye fısıldadı Maya, kalbi heyecanla çarpıyordu.

Maya bir yavaş adım attı, sonra bir tane daha, Pepper'ın işaretlerini izleyerek. Kulakları öne doğru kaldı ve gözleri yumuşaktı. Nazıkçe hareket etti, sarı çizmeleri çimende hiç ses çıkarmadı. "Uslu çocuk," diye mırıldandı. Pepper boynunu uzattı ve parmaklarını kokladı. Pirinç çingırağı hafifçe tıngırdadı. Maya hiç kıpırdamadan durdu, sırada ne yapacağına onun karar vermesine izin verdi.

Pepper avucunu burnuyla dürttü, burnu sıcak ve kadifeydi. Maya kıkırdadı. "Benden hoşlanıyorsun!" dedi. Yavaşça yukarı uzandı ve krem rengi boynunu okşadı. Pepper dokunuşuna yaslandı ve mutlu küçük bir homurtu çıkardı. Büyükbabası Leo çitten izliyordu, gri bıyığı gururlu bir gülümsemeyle kalktı. "Gözlerinle dinledin," dedi. "Sır bu."

O günden sonra Maya her öğleden sonra Pepper'ı ziyaret etti. Resimli rehberini getirdi ve bazen yeni çizimler ekledi. Pepper'ın kulakları geri gittiğinde ona yer açtı. Kuyruğu hızla savrulduğunda yavaş hareket etti. Gözleri yumuşak olduğunda ise arkadaşlık istediğini anladı. Pepper onun sesini ve nazik ellerini öğrendi. En iyi arkadaş oldular.

Rüzgârlı bir gün, dalgalanan bir branda Pepper'ı korkuttu. Gözleri kocaman açıldı ve geriye doğru dans eder gibi sıçradı. Maya ona doğru koşmadı. Hareketsiz durdu ve yumuşak bir sesle konuştu. "Sorun yok, Pepper. Buradayım." Elini uzattı ve bekledi. Yavaşça Pepper'ın kulakları yeniden öne geldi. Ona doğru yürüdü ve alnını Maya'nın omzuna yasladı. Maya onu nazikçe kucakladı.

Maya rehberi için yeni bir sayfa çizdi: "Pepper korktuğunda hareketsiz dur ve yumuşak konuş. Sana gelmesine izin ver." Bunu büyükbabası Leo'ya gösterdi. "Artık gerçek bir at dostusun," dedi. Maya gülümsedi, çilleri kırıştı. Arkadaşlığın acele etmekle ilgili olmadığını öğrenmişti. Sözcük söylenmese bile dinlemekle ilgiliydi.

Şimdi Maya ve Pepper her güneşli günü birlikte geçiriyor. Maya çitin üstüne oturup resimli rehberini okurken Pepper ot yiyor. Bazen yanına gelip çenesini onun dizine dayıyor. Maya güvenin küçük, sessiz anlardan büyüdüğünü biliyor. Soran herkese, "Sadece gözlerinle dinlemelisin," diyor. Pepper'ın pirinç çingırağı da sanki "Evet!" der gibi tıngırdıyor.